

ΚΑΘΡΙΑ ΛΙΤΑΓΟΥΝΤ

Το μαγικό ζαχαροπλαστείο

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLISS
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μαγικό ζαχαροπλαστείο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kathryn Littlewood
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τατιάνα Σταυρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέτππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος – Θ. Ροδόπουλος Π.ΟΕ.

© The Inkhhouse, 2012
© Εικονογράφησης: Erin McGuire, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013

ISBN 978-960-496-757-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομηχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΘΡΙΝ ΛΙΤΛΓΟΥΝΤ

Το μαγικό ζαχαροπωλείο

Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη

Για τον Τεντ

Ηλεκτροθεραπεία

Το καλοκαίρι που η Ρόζμαρι Μπλις έκλεινε τα δέκα, είδε τη μητέρα της να μαζεύει μερικές αστραπές και να τις ανακατεύει σε μια γαβάθα με ζύμη. Τότε κατάλαβε, δίχως καμιά αμφιβολία, ότι οι λιχουδιές που έφτιαχναν οι γονείς της στο χαρούμενο, οικογενειακό ζαχαροπλαστείο ήταν μαγικές.

Εκείνο το μήνα, το μικρότερο παιδί των Καλχούν, ο εξάχρονος Κένι, μια μέρα που περιπλανιόταν σε μια αφύλαχτη αποθήκη στο σιδηροδρομικό σταθμό, άγγιξε ένα διακόπτη που δεν έπρεπε ν' αγγίξει και παραλίγο να πεθάνει από ηλεκτροπληξία. Το ρεύμα δεν τον σκότωσε, αλλά ήταν αρκετά δυνατό ώστε να τον μεταφέρουν επειγόντως στο νοσοκομείο με τα μαλλιά του όρθια.

Όταν η μητέρα της Ρόουζ, η Πέρντι με το παρατσούκλι *Νοστιμούλα*, έμαθε ότι ο Κένι είχε πέσει σε

κώμα, έκλεισε το ζαχαροπλαστείο λέγοντας: «Δεν είναι τώρα καιρός για μπισκότα», και στρώθηκε στη δουλειά. Μερόνυχτα ολόκληρα έμεινε κλεισμένη στην κουζίνα, χωρίς να βγαίνει ούτε για φαγητό ούτε για ύπνο. Ο πατέρας της Ρόουζ, ο Άλμπερτ, φρόντιζε τα αδέρφια της ενώ η Ρόουζ ικέτευε τη μητέρα της να τη βοηθήσει στο μαγείρεμα. Όμως, αντί για βοήθεια, η Πέρντι την έστειλε συνεχώς στην πόλη για υλικά – λίγο ακόμα αλεύρι, πικρή σοκολάτα ή βανίλια από την Ταϊτή.

Τελικά, αργά το βράδυ της Κυριακής, καθώς η πιο τρομερή καταιγίδα του καλοκαιριού μάνιαζε στο Κακοτυχώρι, με κεραυνούς, αστραπές κι ανεμοβρόχια που μαστίγωναν τις στέγες σαν θύελλα από χαλίκια, η Πέρντι ανακοίνωσε: «Ήρθε η ώρα».

«Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τα παιδιά», διαφώνησε ο Άλμπερτ. «Έξω γίνεται χαλασμός».

«Θα τα πάρουμε μαζί μας λοιπόν», δήλωσε αποφασιστικά η Πέρντι. «Κατεβείτε, πάμε βόλτα!» φώναξε, γυρνώντας πάνω προς τις κρεβατοκάμαρες.

Η Ρόουζ έτρεμε από τον ενθουσιασμό καθώς ο πατέρας της τη στρίμωνχε βιαστικά στο οικογενειακό φορτηγάκι μαζί με τους αδελφούς της, τη μικρή της αδελφή και μια μεγάλη, φθαρμένη μπλε γυάλα.

Ο άνεμος κι η βροχή ταρακουνούσαν το φορτηγάκι τόσο δυνατά που παραλίγο να το αναποδογυρίσουν, αλλά ο Άλμπερτ, σφίγγοντας τα δόντια, κρα-

τούσε γερά το τιμόνι ώσπου έφτασαν στη γυμνή κορυφή του Φαλακρού Λόφου.

«Είσαι σίγουρη ότι κάνουμε το σωστό;» ρώτησε τη γυναίκα του όταν σταμάτησε το αυτοκίνητο.

«Ο Κένι κινδυνεύει», απάντησε η Πέρντι. «Πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσω». Αρπάζοντας τη γυάλα, άνοιξε διάπλατα την πόρτα και πετάχτηκε έξω στην μπόρα.

Με κομμένη την ανάσα, η Ρόουζ είδε τη μητέρα της να τρέχει παραπατώντας ενάντια στον άνεμο μέχρι τη μέση του ξέφωτου, να ανοίγει το καπάκι και να σηκώνει τη γυάλα ψηλά πάνω από το κεφάλι της.

Τότε άρχισαν οι αστραπές.

Μ' έναν τρομαχτικό κρότο, η πρώτη έσκισε τον ουρανό στα δυο και καρφώθηκε κατευθείαν μέσα στη γυάλα. Η κορυφή του λόφου πλημμύρισε με φως, ενώ η μητέρα της Ρόουζ φούντωσε ολόκληρη σαν λαμπάδα.

«Μαμά!» φώναξε έντρομη η Ρόουζ. Έσκυψε μπροστά, έτοιμη να ορμήσει έξω από το αυτοκίνητο, όμως, ο Άλμπερτ την τράβηξε πίσω.

«Δεν είναι έτοιμο ακόμα», της είπε. Τότε έλαμψε άλλη μια αστραπή, κι άλλη μία...

Για μια στιγμή, η Ρόουζ δεν ήξερε αν είχε τυφλωθεί από τις αστραπές ή από τα δάκρυα.

«Μαμά!» έλεγε ξανά και ξανά κλαίγοντας.

Ύστερα η πόρτα άνοιξε και πάλι. Η μητέρα της

κάθισε ατάραχη στη θέση του συνοδηγού, μούσκεμα και με μια μυρωδιά πάνω της σαν καμένη τοστιέρα, αλλά πάντως σώα και αβλαβής. Έκπληκτη, η Ρόουζ είδε εκατοντάδες λεπτές, φωτεινές μπλε γραμμές σαν φλέβες να λαμπυρίζουν μέσα στη γυάλα.

«Πάμε πίσω, γρήγορα!» έκανε η Πέρντι. «Τώρα έχουμε όλα τα συστατικά».

Πίσω στο σπίτι, τα παιδιά έλαβαν ρητή διαταγή να πάνε για ύπνο. Όμως, η Ρόουζ δεν μπορούσε να κλείσει μάτι κι αποφάσισε να παρακολουθήσει κρυφά τη μητέρα της.

Στην κουζίνα, η Πέρντι ήταν σκυμμένη πάνω από μια βαθιά, μεταλλική γαβάθα γεμάτη με μια αραιή, ασπριδερή ζύμη. Προσεκτικά, έφερε τη γυάλα πάνω από τη γαβάθα κι άνοιξε το καπάκι. Οι μικροσκοπικές μπλε γραμμούλες ξεχύθηκαν από μέσα και διαπέρασαν όλη τη ζύμη σαν φιδάκια, δίνοντάς της ένα λαμπερό, πρασινωπό χρώμα.

Αφού ανακάτεψε τη ζύμη με μια κουτάλα, η Πέρντι ψιθύρισε: «*Ελέκτρο Θέραπο*». Έπειτα την άδειασε σε μια φόρμα, την έβαλε στο φούρνο και, χωρίς καν να κοιτάξει πίσω της, είπε: «Γιατί δεν είσαι στο κρεβάτι σου, δεσποινίς Ρόζμαρι;»

Η Ρόουζ είχε πολύ ανήσυχο ύπνο εκείνο το βράδυ. Στα όνειρά της έβλεπε συνεχώς αστραπές, και

τη μητέρα της να λαμποκοπάει σαν φωτεινή επιγραφή και να τη μαλώνει επειδή δεν κοιμόταν.

Το πρωί, η Πέρντι έβαλε το κέικ σε μια πιατέλα, το κάλυψε με λευκό γκλάσο και φώναξε στον Άλμπερτ: «Πάμε!» Μετά, γυρνώντας συνωμοτικά στη Ρόουζ, πρόσθεσε: «Θα έρθεις κι εσύ».

Έτσι, η Ρόουζ, η Πέρντι και ο Άλμπερτ ξεκίνησαν για το νοσοκομείο.

Με την πρώτη ματιά, ο Κένι δε φαινόταν και τόσο χάλια –ίσως λίγο πιο ήσυχος από το κανονικό, το δέρμα του κάπως πιο μπλε από όσο θα έπρεπε–, αλλά ήταν γεμάτος σωληνάκια από τα μηχανήματα που ήταν συνδεδεμένα πάνω του, κι ο σφυγμός του δεν ήταν παρά ένα αδύναμο σήμα σε μια οθόνη.

Η μητέρα του ξέσπασε σε κλάματα μόλις είδε την κυρία Μπλις. «Είναι πολύ αργά πια για γλυκά, Πέρντι!» είπε με λυγμούς. Όμως, η μητέρα της Ρόουζ, χωρίς να απαντήσει, έβαλε απαλά ένα κομματάκι κέικ ανάμεσα στα χείλη του Κένι.

Για αρκετή ώρα δε συνέβη απολύτως τίποτα.

Ξαφνικά, ο Κένι το κατάπιε.

Η Πέρντι έβαλε άλλο ένα κομμάτι στο στόμα του. Ο Κένι το κατάπιε πιο εύκολα. Στο επόμενο, ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι, κούνησε πάνω κάτω το σαγόني του σαν να υπάκουε σε μια σιωπηλή εντολή. Το μάσησε καλά, το γεύτηκε και λίγο πριν ανοίξει τα μάτια του ρώτησε σαν υπνωτισμένος: «Έφερεις και γάλα;»

Από εκείνη τη στιγμή η Ρόουζ πείστηκε ότι οι φήμες ήταν αληθινές: οι νοστιμιές του ζαχαροπλαστείου «Ζήσε τη Χαρά» ήταν πραγματικά μαγικές. Και οι γονείς της, παρόλο που έμεναν σε μια μικρή πόλη, κυκλοφορούσαν με φορτηγάκι και φαίνονταν συνηθισμένοι άνθρωποι, ήταν μάγοι της κουζίνας.

Η Ρόουζ δεν μπορούσε να μην αναρωτιέται: Άραγε θα γίνω κι εγώ μάγισσα της κουζίνας;

ΚΑΚΟΤΥΧΙΕΣ ΣΤΟ ΚΑΚΟΤΥΧΩΡΙ

Για επόμενα δύο χρόνια, η Ρόουζ παρατηρούσε προσεκτικά όλες τις κακοτυχίες που συνέβαιναν συνεχώς στο Κακοτυχώρι και θαύμαζε πώς οι γονείς της, ήσυχα και διακριτικά, τις διόρθωναν όλες.

Όταν ο ηλικιωμένος κύριος Ρουκ άρχισε να υπνοβατεί στους κήπους των γειτόνων του, η Πέρντι έψησε μερικά ληθαργομπισκότα, με αλεύρι, μαύρη ζάχαρη, αυγά, μοσχοκάρυδο και χασμουρητό κουναβιού, συστατικό που το βρήκε με πολύ κόπο ο Άλμπερτ. Αμέσως μόλις τα δοκίμασε ο κύριος Ρουκ σταμάτησε την υπνοβασία.

Μια μέρα, ο τετράπαχος κύριος Γουόντσογουορθ έπεσε σ' ένα πηγάδι. Αφού στάθηκε αδύνατον να τον βγάλει ακόμα κι η Πυροσβεστική, ο Άλμπερτ έκλεισε σε μια από τις μπλε γυάλες την ουρά ενός σύννεφου και η Πέρντι έφτιαξε μ' αυτήν ελαφροδίπλες.

«Δεν είναι καθόλου κατάλληλη στιγμή για γλυκά, κυρία Μπλις», είχε αναφωνήσει ο κύριος Γουόντσογουορθ όταν του τις κατέβασαν σ' ένα καλάθι, «αλλά, αχ Θεέ μου, είναι πεντανόστιμες!» Καταβρόχθισε καμιά δεκαριά, κι ύστερα από λίγο σκαρφάλωσε έξω από το πηγάδι εύκολα σαν να πετούσε.

Λίγο πριν από την τελική πρόβα της παράστασης «Οκλαχόμα!» που θα ανέβαινε στο θέατρο του Κακοτυχωριού, η κυρία Ριζλ, πρώην τραγουδίστρια της όπερας, συνειδητοποίησε ότι είχε βραχυνάσει σαν κοράκι. Η Πέρντι έφτιαξε λαχταριστά τραγουδοζαχαρωτά. Η Ρόουζ τής είχε φέρει το τζίντζερ, ενώ ο Άλμπερτ είχε αναλάβει το δύσκολο υλικό: τραγούδι αηδονιού – το οποίο έπρεπε να βρεθεί απαραίτητως τη νύχτα. Στη Γερμανία.

Γενικά, ο Άλμπερτ απολάμβανε πολύ τα απρόβλεπτα ταξιδάκια που προέκυπταν όταν χρειαζόταν να συλλέξει μαγικά υλικά – εκτός από εκείνη την περίπτωση που έψαχνε κεντρί μέλισσας. Μάλιστα, φρόντιζε πάντα να φέρνει και παραπάνω δόσεις για μελλοντική χρήση. Μαζί με την Πέρντι έγραφαν προσεκτικά τα ονόματα των υλικών σε ετικέτες και τα έβαζαν μέσα σε μπλε γυάλες που τις έκρυβαν στην κουζίνα του ζαχαροπλαστέιου. Κανείς δε θα μπορούσε να τις ανακαλύψει παρά μόνο αν ήξερε πού να ψάξει.

Συνήθως η Ρόουζ μάζευε τα πιο απλά και λιγότε-

ρο επικίνδυνα υλικά, όπως αυγά, αλεύρι, γάλα και ξηρούς καρπούς. Οι μοναδικές περιπτώσεις που τη φώναζαν να βοηθήσει σε επικίνδυνες αποστολές ήταν όταν ανακατευόταν στην κουζίνα η μικρή της αδελφή.

Το πρωί της 13ης Ιουλίου, η Ρόουζ ξύπνησε απότομα από τον εκκωφαντικό θόρυβο μεταλλικών μπολ που χτυπούσαν αδιάκοπα πάνω σε κεραμικά πλακάκια. Τέτοιος χαλασμός θα έκανε κάθε συνηθισμένο άνθρωπο να πεταχτεί έντρομος από το κρεβάτι. Η Ρόουζ απλώς αναστέναξε.

«Ρόουζ!» φώναξε η μητέρα της από κάτω. «Μπορείς να έρθεις στην κουζίνα;»

Η Ρόουζ σηκώθηκε βαριεστημένα και κατέβηκε σαν υπνοβάτης την ξύλινη σκάλα, φορώντας το βαμβακερό φανελάκι και το σορτς της.

Η κουζίνα του σπιτιού ήταν ταυτόχρονα και εργαστήριο του ζαχαροπλαστείου «Ζήσε τη Χαρά», ενώ η σάλα των πελατών ήταν ένα ηλιόλουστο μπροστινό δωμάτιο που έβλεπε στον πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο του Κακοτυχωριού. Στο σημείο όπου οι περισσότερες οικογένειες τοποθετούσαν την τηλεόραση, οι Μπλις είχαν βάλει μια βιτρίνα γεμάτη τάρτες, μια ταμειακή μηχανή και μερικά τραπεζάκια.

Η Πέρντι Μπλις στεκόταν στο κέντρο της κου-

ζίνας, ανάμεσα σε σωρούς από αναποδογυρισμένες μεταλλικές γαβάθες, μια θάλασσα από χυμένο αλεύρι, ένα σκισμένο σακί ζάχαρη και καμιά δεκαριά κρόκους αυγών που σπαρταρούσαν στο πάτωμα. Αμέτρητοι κόκκοι λευκής σκόνης στριφογύριζαν τεμπέλικα στον αέρα.

Η μικρή αδελφή της Ρόουζ, η Λι Μπλις με το παρατσούκλι *Μαϊντανούλι*, καθόταν τρισευτυχισμένη πάνω σ' ένα μικρό βουναλάκι από αλεύρι, με την Πολαρόντ της περασμένη στο λαιμό και τα μάγουλα πασαλειμμένα με κρόκους. Αν και ήταν μόλις τριών χρόνων, είχε αποφασίσει να γίνει φωτογράφος.

«Πάρσλι», την κατσάδιαζε η Πέρντι. «Μπήκες εδώ μέσα και έριξες χάμω όλα τα υλικά για τα σημερινά μάφιν. Ξέρεις πολύ καλά ότι ο κόσμος τα περιμένει πώς και πώς. Τι θα κάνουμε τώρα;»

Για μια στιγμή η Λι σούφρωσε ντροπιασμένη τα χείλη, μα αμέσως χαμογέλασε ξανά κι έτρεξε σαν βολίδα έξω από το δωμάτιο. Ήταν τόσο μικρή που καμιά στενοχώρια δεν την απασχολούσε για παραπάνω από λίγα δευτερόλεπτα.

Η Πέρντι έβαλε τα γέλια. «Ευτυχώς που είναι τόσο χαριτωμένη!»

Η Ρόουζ έριξε μια απελπισμένη ματιά τριγύρω. «Θες να σε βοηθήσω στο καθάρισμα;»

«Όχι, θα φωνάξω τον μπαμπά. Όμως», πρόσθεσε δειλά, δίνοντας στη Ρόουζ μια λίστα με ψώνια

γραμμένη βιαστικά σ' ένα φάκελο, «θα ήθελα να πεταχτεί στην αγορά και να μου φέρεις αυτά τα υλικά. Είναι ανάγκη», κατέληξε κοιτάζοντας με απόγνωση το πάτωμα.

«Εντάξει, μαμά», συμφώνησε η Ρόουζ. Τελικά, ήταν η μοίρα της να κάνει τον κουβαλητή της οικογένειας.

«Περίμενε!» φώναξε η Πέρντι. «Παραλίγο να το ξεχάσω». Βγάζοντας προσεκτικά την ασημένια αλυσίδα που φορούσε στο λαιμό της, την έδωσε στη Ρόουζ. Από μακριά, το στολίδι που ήταν περασμένο στην αλυσίδα έμοιαζε με μενταγιόν, αλλά στην πραγματικότητα ήταν ένα ασημένιο κλειδάκι που η μια άκρη του έμοιαζε με αυγοδάρτη. «Πήγαινε στον κλειδαρά και βγάλε ένα αντικλειδί. Θα το χρειαστούμε. Αυτή η δουλειά είναι πάρα πολύ σημαντική, Ρόζμαρι».

Η Ρόουζ παρατήρησε το κλειδάκι. Ήταν όμορφο και λεπτοκαμωμένο, σαν μικρή αράχνη που ένωνε όλα της τα πόδια. Ήξερε ότι η μητέρα της το φορούσε συνεχώς, αλλά πάντα νόμιζε ότι ήταν ένα από τα πολλά παράξενα κοσμήματά της, όπως εκείνη η καρφίτσα-πεταλούδα με τα μεγάλα φτερά, ή το στολίδι του καπέλου της σε σχήμα... καπέλου.

«Κι όταν τελειώσεις, κέρασε τον εαυτό σου ένα ντόνατ από τον Στέτσον. Απορώ τι τους βρίσκεις και σου αρέσουν τόσο, είναι εντελώς άνοστα».

Η Ρόουζ στην πραγματικότητα μισούσε τα ντόνατ του Στέτσον. Ήταν ξερά σαν μπαγιάτικο κέικ κι

είχαν μια γεύση σαν σιρόπι για το βήχα. Τι καλύτερο μπορούσε να περιμένει κανείς, αλήθεια, από ένα μέλος που λεγόταν «Εταιρεία Στέτσον, Ντόνατ και Επισκευές Αυτοκινήτων»; Όμως, η αγορά ενός τέτοιου ντόνατ σήμαινε ένα πράγμα: ότι, πληρώνοντας, η Ρόουζ θα ακουμπούσε το χέρι του Ντέβιν Στέτσον.

Ντέβιν Στέτσον... Ήταν δώδεκα χρόνων, όπως κι εκείνη, αλλά φαινόταν πολύ μεγαλύτερος, τραγουδούσε με υπέροχη φωνή τενόρου στη χορωδία του δήμου, είχε ξανθά μαλλιά, που έπεφταν γοητευτικά στα μάτια του, και ήξερε πώς να επισκευάζει ποδήλατα.

Όποτε κι αν περνούσε δίπλα της στους διαδρόμους του σχολείου, η Ρόουζ κάρφωνε το βλέμμα της στα παπούτσια της. Τα μοναδικά λόγια που του είχε πει ποτέ ήταν: «Ευχαριστώ για το ντόνατ», αλλά στη φαντασία της έκαναν μαζί βόλτες δίπλα στο ποτάμι με το μηχανάκι του, πήγαιναν για πικ νικ σε καταπράσινα λιβάδια, διάβαζαν ο ένας στον άλλο ποιήματα καθώς το απαλό γρασίδι χάιδευε τα μάγουλά τους και αντάλλαζαν φιλιά κάτω από τα θαμπά φανάρια του δρόμου τις κρύες φθινοπωρινές νύχτες. Κάποτε, όμως, θα έπρεπε να σταματήσει να τα ονειρεύεται όλα αυτά. Θα πρόσεχε ποτέ ο Ντέβιν μια ασήμαντη κόρη ζαχαροπλαστών;

Η Ρόουζ στράφηκε προς τη σκάλα.

«Αχ, περίμενε!» φώναξε πάλι η Πέρντι. «Πάρε και το μικρό σου αδελφό μαζί».

Έξω από την ανάστατη κουζίνα, σ' ένα τεράστιο τραμπολίνο στη μέση της αυλής, ο μικρός αδελφός Σέιτζ Μπλις χοροπηδούσε μανιασμένα με κραυγές αληθινής ευτυχίας, φορώντας ακόμα τις πιτζάμες του.

Η Ρόουζ αναστέναξε. Δεν έφταναν τόσα πακέτα που θα κουβαλούσε στο καλάθι του ποδηλάτου, θα αναγκαζόταν να σέρνει και τον Σέιτζ από πόρτα σε πόρτα, πράγμα δέκα φορές πιο κουραστικό.

Δουλειά Νο 1: Η κινό ετήριους γαγαρούνας από τον Μηγορτσίνι.

Η Ρόουζ και ο Σέιτζ ακούμπησαν τα ποδήλατά τους στον καλοβαμμένο τοίχο και μπήκαν στο κατάστημα «Ξηροί Καρποί Μπορτσίνι», το μοναδικό στο Κακοτυχώρι που δε θα περνούσε ποτέ απαρατήρητο: είχε σχήμα φιστικιού.

Ο Σέιτζ κατευθύνθηκε αμέσως στο βαρέλι με τα ξακουστά, εισαγόμενα καραμελωμένα καρύδια Αιθιοπίας του κυρίου Μπορτσίνι, έχωσε τα χέρια του μέσα ως τους αγκώνες και πέταξε δεκάδες στον αέρα. Η Ρόουζ τον κοίταζε έντρομη καθώς παραπατούσε πέρα δώθε σαν παλιάτσος, προσπαθώντας να τα πιάσει με το στόμα του.

Στα εννιά του χρόνια, ο Σέιτζ με το παρατσούκλι Φασκόμηλος, έμοιαζε κιόλας με μέλος περιπλανώμε-

νου θιάσου. Τα σγουρά, πυρόξανθα μαλλιά του φύτρωναν ατίθασα σαν πυροτεχνήματα, ενώ τα τροφαντά του μάγουλα ήταν γεμάτα φακίδες. Τα φρύδια του ήταν συνεχώς ανασηκωμένα, σε μια έκφραση μόνιμης απορίας.

«Σείτζ... τι κάνεις εκεί;» ρώτησε ξεψυχισμένα η Ρόουζ.

«Είδα τον Τάι να κάνει το ίδιο με ποπκόρν, και τα έπιασε όλα με το στόμα».

Ο δεκαπεντάχρονος Τάιμ, ή αλλιώς *Θυμαρένιος* και χαϊδευτικά Τάι, ήταν ο άλλος τους αδελφός, το μεγαλύτερο παιδί της οικογένειας. Η ομορφιά του έλιωνε ακόμα και πέτρες. Είχε κυματιστά, κόκκινα μαλλιά και μαγευτικά, γκριζα μάτια σαν των σκυλιών Χάσκι. Αν και όχι ιδιαίτερα ψηλός, ήταν καταπληκτικός παίκτης σε όλα τα σπορ. Φυσικά, μπορούσε να πιάνει ολόκληρες χούφτες ποπκόρν στον αέρα με το στόμα. Το μοναδικό πράγμα που δεν έκανε καθόλου καλά ήταν να βοηθάει στην κουζίνα. Όμως, οι γονείς του δεν τον πίεζαν και πολύ. Το πρόσωπο του Τάι κέρδιζε τις καρδιές όλων, και με τον καιρό ομορφαινε ακόμα πιο πολύ.

Ο κύριος Μπορτσίνι, που είχε επίσης σχήμα φυστικιού, κατέφθασε από την αποθήκη. «Καλώς τη Ρόζι!» φώναξε χαμογελώντας πλατιά. Μόλις είδε τα σκορπισμένα καρύδια, το χαμόγελό του εξαφανίστηκε απότομα. «Γεια σου, Σείτζ».

«Μισό κιλό σπόρους παπαρούνας, παρακαλώ»,
είπε ευγενικά η Ρόουζ.

«Αμέεεεσως!» έκανε καλόκαρδα ο κύριος Μπορ-
τσίνι, ξαναβρίσκοντας πολύ γρήγορα το κέφι του.
Καθώς της έδινε τους σπόρους, πρόσθεσε μ' ένα
πλατύ χαμόγελο: «Πολύ γουστόζικος ο αδελφός σου,
Ρόζι!»

Η Ρόουζ τον ευχαρίστησε, αλλά ενδόμυχα ανα-
ρωτήθηκε γιατί κανείς ποτέ δεν την έβρισκε το ίδιο
γουστόζικη. Είχε ένα ιδιαίτερο, έξυπνο χιούμορ, μα
οι άλλοι δεν το εκτιμούσαν. Δεν ήταν εντυπωσιακά
όμορφη όπως ο Τάι, ούτε χαριτωμένο μωρό σαν τη
Λι. Ήταν ικανή στη ζαχαροπλαστική, όπως και επι-
μελής στο σχολείο και καλή στα μαθηματικά. Όμως,
κανείς δεν της έλεγε χαμογελώντας: «Πω πω! Τι επι-
μελής που είσαι, και πόσο καλή στα μαθηματικά!»

Έτσι, η Ρόουζ κατέληξε να πιστεύει ότι ήταν ένα
συνηθισμένο κορίτσι, δίχως τίποτα ξεχωριστό, σαν
κομπάρσος σε ταινία.

Τραβώντας τον αδελφό της έξω, η Ρόουζ φόρτω-
σε την τραχιά, πάνινη τσάντα στο καλάθι του πο-
δηλάτου της.

«Γιατί τώρα τρέχουμε εμείς εδώ κι εκεί;» γκρίνια-
ξε ο Σέιτζ καθώς ξεκινούσαν για τα υπόλοιπα ψώ-
νια. «Αφού η Λι έκανε τη ζημιά, ας πήγαινε να ψωνί-
σει αυτή».

«Σέιτζ... είναι τριών χρόνων».

Η οικογένεια της Ρόζμαρι Μπλις έχει ένα μυστικό: τον Τσελεμεντέ των Μπλις, ένα αρχαίο δερμάτινο βιβλίο με συνταγές για αντιστροφόπιτα, κανονικόταρτα με βατόμουρα και ένα σωρό μαγικά γλυκά. Όταν οι γονείς τους φεύγουν για ταξίδι, η Ρόζμαρι και τα αδέρφια της υπόσχονται να κρατήσουν κλειδωμένο τον Τσελεμεντέ. Τα πράγματα όμως αλλάζουν μόλις κάνει την εμφάνισή της μια περίεργη ξένη. Η «θεία Λίλι» καβαλάει μοτοσυκλέτα, φοράει μοβ ρούχα με πούλιες και φτιάχνει τα πιο εξωτικά και νόστιμα φαγητά. Μπροστά τους οι δικές τους συνταγές φαίνονται τόσο μα τόσο βαρετές!

Έτσι, αποφασίζουν να δοκιμάσουν τον Τσελεμεντέ. Τι κακό μπορούν να κάνουν μερικά αληθομυσκότα ή αγαποκεκάκια; Κι όμως...

*Μια ξεκαρδιστική ιστορία πασπαλισμένη
με ζάχαρη και μπόλικη μαγεία.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

ISBN 978-960-496-757-5

9 789604 967575

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 11003

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η